

זוהר חלק ב' פרשת תצוה דף קפה:

קודם יטהר "היום" שהיא המלכות והיא תכפר עליכם

רבי נהוראי הזקן אמר, כתוב "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם", כי היום הזה צריך לומר, מהו "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה", אלא לפי שבו נטהר המקדש למעלה, ונתמלא אורה, כתוב "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם"^[נב], יכפר וינקה תחלה ביום הזה כדי שיאיר, ואחר כך ישפיע עליכם הארה.

לטהר המלכות בשביל ישראל

ועוד יכפר ביום הזה וינקהו תחלה, וכל זה עליכם, בשבילכם נצרך לנקותו ולטהרו תחלה.

אימא עילאה מטהרת

"יִכַּפֵּר", מי יכפר, אלא זה הוא עולם העליון המאיר ומנקה לכל, ולכך כל הדדים הרעים שנקראים מצולת ים מתבטלים.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סז.

ישראל יקבלו את הטהרה מהבינה שהוא לפני ה'

למדנו, "מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תְּטַהְרוּ", כיון שכתוב "מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם", למה אמר "לִפְנֵי ה'", אלא אמר רבי יצחק, "לִפְנֵי ה'" ממש.

ביום התשיעי מכינים כסא רחמים לכן ישראל שמחים

שלמדנו, כי מראש החדש ספרים נפתחים ודיינים דנים, בכל יום ויום בתי דינים נמסרים לעיין בדין, עד היום הזה שנקרא תשיעי לחדש, באותו יום עולים כל הדיינים לרבון הדין, ומכינים כסא העליונה של רחמים למלך הקדוש, ביום הזה צריכים ישראל למטה לשמוח בחדוה לקראת רבונם, שעתיד ביום המחרת לשבת עבורם על כסא קדושה של רחמים, על כסא של ותרנות.

וכל אותן ספרים הפתוחים לפניו, ונרשמים בהם כל אותן העונות, הוא מזכה אותם ומטהר לישראל מכולם, זהו שכתוב "מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תְּטַהְרוּ"^[נב] "לִפְנֵי ה'" ממש.

זיו הזוהר

נב. כאן המכוין שביום הזה מרמז על ספירת המלכות שהיא מקדש שלמעלה.

הכהן הגדול בעצמו אמר תטהרו

אלו שאמרו הכתוב הזה, עד כאן אמרו ולא יותר, ואין רשות לאחר לומר תטהרו, אלא הכהן הגדול שעבד העבודה, והיה מיחד שם הקדוש בפיו, וכאשר היה מכוון היחוד ונתברך בפיו, ירד זה הקול ונקש בו, והאיר דבור זה בפיו של הכהן, ואמר תטהרו.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סט:

זאת היא המלכות אשר נקראת חוקת עולם

"וְהִיְתָה זֹאת לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר וּגוֹ", אמר רבי שמעון, והיתה לכם צריך לומר, מהו "זאת", ומה זה שאמר "לְחֻקַּת עוֹלָם", אלא בכל מקום ומקום חקת עולם נקרא גזרת המלך, שהכניס כל משפטיו במקום זה, והטמין אותם כמי שמטמין הכל באוצר אחד, וחקת עולם ודאי, בזו הזאת רשם וחקק כל אוצרותיו וכל מטמנותיו.

ה' רוצה לטהר את ישראל

אמר רבי יהודה, זכאים הם ישראל, שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם, ומבקש לטהר אותם שלא יהיה נמצא בהם חטא, כדי שיהיו בני היכלו, וישכנו בהיכלו, ולעתיד לבוא כתוב: "וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם וּגוֹ" (יחזקאל לו, כה).

רעיא מהימנא פרשת אחרי דף סג.

שעיר לעזאזל כדי שיסתלק המקטרג

"וּמֵאֵת עֵדֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׁעִירֵי עִזִּים לְחֹטְאֵת", מצוה זו, שיעבוד הכהן הגדול את העבודה של יום הזה כמו שנצרך, ושישלח את השעיר לעזאזל, סוד זה, כמו שביארנו, בשביל שיפרד המקטרג מעם הקדוש, ולא יזכיר עונותם לפני המלך, ולא יקטרג עליהם, שהרי אין לו תוקף ושליטה, אלא כשגובר הרוגז למעלה.

נהפך למליץ (ככלב)

ובמתנה זו נהפך אחר כך לאפוטרופוס עליהם, ועל כן נדחה מלפני המלך, וזה נתבאר, לפי שהוא קץ כל בשר^[ג], ועם הקדוש נותנים לו כמו שנצרך לו, שעיר.

וזהו סוד "הֵן עֲשׂוּ אָחִי אִישׁ שָׁעֵר" (בראשית כז, יא), וכמו שיש בצד הקדושה בחינת זכר ובחינת נקבה, כן גם בצד הטומאה זכר ונקבה^[ג], משל אומרים, השלך עצם לכלב, וילחך עפר רגלך.

כל מה שברא ה' בעולמו הוא לצורך

שאלו לכן זומא, אם מותר לסרס כלב, אמר להם כתוב: "וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ" (ויקרא כב, כד) כל שבארצכם לא תעשו, כמו שהעולם נצרך לזה, כן נצרך לזה^[ג], ועל זה נאמר: "וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד" (בראשית א, לא), זה מלאך המות, שאין לבטלו מן העולם, כי העולם נצרך

זוהר זוהר

נג. כך נקרא השטן המקטרג שהוא גם כן מלאך המות. נד. הנקראים סמא"ל וליל"ת. נה. בשביל יראת

לו, אף על פי שכתוב בו: **"וְהַכְּלָבִים עֲזִי נִפְשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבָעָה וּגוּ"** (ישעיהו נו, יא), לא יתבטלו מן העולם, הכל נצרך טוב ורע.

ולפיכך, נצרך לנו ביום הזה להשליך לו עצם להכלב, וכאשר הוא גוררו, יכנס מי שצריך ליכנס אל היכל המלך, ואין מי שימחה בידו, אחר כך יכשכש לו בזנבו.

רעיא מהימנא חלק ג' פרשת פנחס דף רמת.

שעיר לה' מצד הקדושה

ובעבור זה בראש חדש, **"וְשַׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת לַה'**" (במדבר כח, טו), שני שעירים הם, שנאמר עליהם: **"וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וּגו'** גורל אחד לה' וגורל אחד לעֲזֹאזֵל", שעיר לה', בשביל מיעוט הירח, והיינו שעיר עזים אחד לחטאת לה', אחד מצד יחידו של עולם.

לעזאזל לשבר רוגזו של הס"מ

אבל השעיר של עזאזל לא כתוב בו אחד, לא קרבן, לא אשה, ולא עולה, אלא **"וְשַׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמַּדְבָּרָה"**, **"וְשַׁלַּח"**, כמו שאמר יעקב: **"מִנְחָה הִיא שְׁלוּחָה לְאֲדָנָי לְעִשׂוּ"** (בראשית לב, יט), אף כאן שוחד, לשבר רוגזו של סמא"ל, שלא יתקרב למקדש לקטרג.

בגין השעיר נהפך הס"מ לסניגור

משל לכלב שהוא רעב, מי שרוצה שלא ינשך לו, נותן לו בשר לאכול או לחם, וישקוה מים, וסוד הדבר, **"אִם רָעַב שִׁנְאָךָ הֶאֱכִילְהוּ לֶחֶם וּגוּ"** (משלי כה, כא), ובזה יתהפך לאוהבו של אדם, אף כאן לא די שאינו נושך לישראל בכמה יסורין, אלא שנהפך להיות עליהם סניגור, ונהפך לאוהב שלהם.

ביד בעל מום מפני שהם בעלי מומים

ומפני מה היו שולחים לו ביד איש עתי פגום, לפי שצדדי הטומאה כולם בעלי מומין, ונקראים שעירים, שכתוב: **"וְשַׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם"** (ישעיהו יג, כא), ונאמר בהם, **"וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשַׁעִירִים"**, שעליהם נאמר, **"יִזְבְּחוּ לְשִׁדִּים לֹא אֱלֹהִים"** (דברים לב, יז).

על ידי השעיר הס"מ מקבל עליו את עוונותם וה' מסלק את עוונותם

ובשעיר זה נפרד מהכל, ונשא כל עונות ישראל עליו, כמו שכתוב: **"וְנָשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עוֹנֹתָם"**, לאחר שהוא לוקחם ונשא, והקדוש ברוך הוא נושא עון, מה בין נושא לנשא, נושא הסתלקות המשא, נשא לוקח המשא.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סג.

המקטרג עולה לשבח את ישראל

כי יען שהוא רואה זה השעיר, תאותו אליו, להתכלל עמו, ואינו יודע מאותן העונות שנשא השעיר, וכשהוא חוזר אצל ישראל, ורואה אותם בלא העונות בלי פשעים, שהרי כולם

מונחים בראש השעיר, אז עולה למעלה, ומשבחם לפני הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא רואה עדותו של המקטרג ההוא, ומפני שהקדוש ברוך הוא רצונו לרחם על עמו, אף על פי שהוא יודע כל מה שנעשה, חס הוא על ישראל.

אין לשטן התעוררות לקטרג למעלה רק על ידי עוונות

והכל תולה בזה, כדי שלא יתעורר רוגז הדין מלמעלה, ויתגבר זה, ויכרתו בני העולם, שהרי זה מצד הדין הקשה הוא בא, ואם מתעורר זה, בשביל עוונות האנשים הוא נתעורר, שהרי אין לו התעוררות לעלות למעלה, לעורר הדין הקשה, מלבד בשביל עוונות האנשים.

בשעת חטא נאספים השטן ועוזריו לקחת החטא

שהרי בשעה שהאדם חוטא, נתאספים הוא עם כמה אלפים עוזרים שלו, ונקהלים שם, ולוקחים אותו החטא, ועולים עמו למעלה, רחמנא ליצלן.

על ידי השעיר יכולים להינצל מכל זה

ועל הכל נתן הקדוש ברוך עצה לישראל, להנצל מכל צדדים הרעים, ועל זה כתוב: **"אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁפְכָה לֹו אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁה' אֱלֹהֵינוּ"** (תהלים קמ"ד, טו).

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף ע.

אין שום פירוד בין האור אין סוף לי' הספירות

"וְלֹא יִבְחָו עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם לְשַׁעֲרֵם וְגו'", אמר רבי אבא, בוא וראה, שהוציא הקדוש ברוך הוא עשרה כתרים עטרות קדושות למעלה, שמתעטר בהם ומתלבש בהם, והוא הם והם הוא^[1], כשלהבת הקשורה בגחלת, ואין שם פירוד.

י' ספירות דקליפה נאחזים בפסולת של המלכות

לעומת זה יש עשרה כתרים שאינם קדושים למטה, והם נאחזים בזהם הצפורניים של עטרה קדושה אחת שנקראת חכמה^[2], ועל כן נקראים חכמות.

עשרה מיני כשפים ירדו לעולם ט' נטלו מצרים

ולמדנו, שעשרה מיני חכמות האלה ירדו לעולם, וכולן נבלעו במצרים, מלבד אחת מהן שנתפשטה בעולם, וכולן מיני כשפים הן, ומהן ידעו המצרים כשפים יותר מכל באי העולם.

מעשה ארץ מצרים

וכאשר בקשו המצרים לעשות אספה בכשפיהם לצורך מעשיהם, היו יוצאים לשדה להרים גבוהים, וזובחים זבחים, ועשו גומות בארץ, והיו מסבבים את הדם מסביב אותן הגומות, ושאר הדם אספו לתוך אותן הגומות, והבשר הניחו עליהם, והקריבו קרבנותם לאותן מינים הרעים, ואותן מינים התאספו, והתקרבו יחד, והתפייסו עמהם בהר ההוא.

זיו הזוהר

העונש. **נז.** הו"א, זה האי"ן סו"ף ברוך הוא דלית הקדושות שנקראין בשם כתרים ועטרות. **נז.** והיא מחשבה תפיסא ביה כלל. וה"ם. אלו הספירות בספירת המלכות.

התורה מזהירה את ישראל שראו כל אותם דברים במצרים

ישראל שהיו בשעבודם, היו מתקרבים להם, ולמדו מהם, והיו טועים אחריהם, וזהו שכתוב: **"כַּמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יֹשְׁבֵיהֶם בְּהָ לֹא תַעֲשׂוּ, וְכַמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנָעַן וְגוֹ",** וכתוב: **"וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשַׁעֲרֵם וְגוֹ".**

המינים הרעים היו דומים לשעירים

למדנו, בשעה שהיו מקריבים להם על גבי השדה, והיו מכינים את הדם ההוא, והקריבו קרבנותם, היו נאספים כל אותן מינים הרעים, וראו אותם בדמות שעירים, כולם מלאים שערות, והודיעו להם מה שהיו מבקשים.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה קמא:

נפש האדם נשאר בעולם הזה

"וְנַתַּתִּי פָנַי בְּנַפְשׁ הָאֹכֶלֶת אֶת הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֹתָהּ מִקֶּרֶב עַמָּהּ," אמר רבי אבא, שלשה שמות נקראת נשמת האדם, נפש, רוח, ונשמה, וכולם נכללים זה בזה, ובשלשה מקומות נמצאים כוחותם, נפש זו הנמצאת תוך הקבר, עד שהגוף נרקב בעפר, וזו מתגלגלת בזה העולם להמצא בין החיים, ולדעת בצער שלהם, ובזמן שנצרכים היא מבקשת רחמים עליהם.

הרוח שורה בגן עדן התחתון

רוח, זה הוא שנכנס בגן עדן שבארץ, ונצטייר שם בדמות הגוף של זה העולם, בלבוש אחד שמתלבש שם, והוא נהנה שם בהנאות ותענוגות מהזיו שבגן, ובשבתות וראשי חודשים ומועדים עולה למעלה, ונהנה שם וחוזר למקומו, ועל זה כתוב: **"וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה"** (קהלת יב, ז), תשוב ודאי באותן הזמנים שאמרנו.

מנוחת הנפש והרוח תלוי בנשמה

נשמה, היא עולה מיד למקומה, למקום ההוא שיצאה משם, וזו היא שבעבורה מאירה המנורה להאיר למעלה^[נח], זו אינה יורדת למטה לעולם, בזו נכללת מי שנכללת מכל הצדדים, מלמעלה ומלמטה^[נט], ועד שהיא אינה עולה להתקשר במקומה, אין מתעטר הרוח בגן עדן שבארץ, והנפש אינה מתישבת במקומה, כיון שהיא עולה, יש לכל השאר מנוחה.

כאשר הנשמות מתפללות לה' ה' מרחם על העולם

וכאשר נצרך לבני העולם בזמן שהם בצער, והולכים לבית הקברות, נפש זו נתעוררת, והיא הולכת ומשוטטת ומעוררת את הרוח, וזה הרוח נתעורר אצל האבות, ועולה ומעורר אצל הנשמה, ואז מרחם הקדוש ברוך הוא על העולם, וזה נתבאר, ואף על פי

זוהר זיו הזוהר

נח. פירוש, שעל ידי עבודה הקדושה של האדם, גורמת שיתוסף הארת השפע הקדושה בהמנורה בתורה ומצות, יאיר אור בנר ה' נשמת אדם, ואז היא שלמעלה, שהיא מדת המלכות. נט. פירוש, שהנשמה

שהעירו אלה הענינים של הנשמה באופנים אחרים, כולם עולים במשקל אחד, וזה הוא בירור הענין, והכל אחד.

אם הנשמה אינה נכנסת למקומה יש צער גדול לרוחו ונפשו

וכאשר הנשמה נתעכבת מלעלות למקומה, הולך הרוח ועומד בפתחו של גן עדן, ואין פותחים לו הפתח, והולך ומשוטט, ואין מי שישגיח בו, והנפש הולכת ומשוטטת בעולם, רואה את הגוף שמעלה תולעים, ורואה באותו הדין של הקבר, ומתאבלת עליו, כמו שנתבאר, שכתוב: "אך בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וְנַפְשׁוֹ עָלָיו תֵּאָבֵל" (איוב יד, כב), והכל הוא בעונש, עד שהשמה נתקשרת במקומה למעלה, ואז כולם נקשרים במקומם.

הגוף הוא בית לנפש

לפי שכל אלו השלשה קשר אחד הם, כדמיון שלמעלה, בהסוד של נפש רוח ונשמה^[ס], שהכל אחד וקשר אחד, נפש אין לה אור של עצמה כלום, וזו היא שמשתתפת עם הסוד של גוף ביחד, לענג אותו ולזון אותו בכל מה שנצרך לו, כמו שכתוב: "וְתָתֵן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרֹתֶיהָ" (משלי לא, טו), בֵּיתָהּ, זהו הגוף שהיא תזון אותו, וְנַעֲרֹתֶיהָ, אלו הם האברים של הגוף ההוא.

הרוח רוכב על הנפש

רוח זה הוא הרוכב על נפש ההיא ושולט עליה, ומאיר לה בכל מה שנצרך, והנפש היא כסא להרוח ההוא.

הרוח תלוי בנשמה

נשמה זו היא שהוציאה לרוח ההוא, ושולטת עליו, ומאירה לו באור החיים ההוא, והרוח ההוא תולה בהנשמה ההיא, ומאיר ממנה באותו אור המאיר, והנפש ההיא תולה ברוח ההוא, ומאירה ממנו, וניזונה ממנו, והכל קשר אחד.

הנשמה העליונה שהיא בינה מקבלת השפעתה מאריך אנפין

ועד שהנשמה העליונה ההיא אינה עולה, תוך נביעת קדמון הקדמונים נסתר כל הנסתרים, ותתמלא באור השפע ממנו לפי שאין השפעתו נפסקת, רוח זה אינו נכנס בגן עדן שלו שהיא הנפש, כי לעולם הרוח אינו שורה אלא באותו הגן עדן, והנשמה למעלה, ונפש הזאת אינה מתיישבת במקומה תוך הגוף שלה.

נפש רוח ונשמה כל אחד על מקומו יבוא

כדמיון זה הכל למטה כך מתנהג באדם, שאף על פי שכולם קשר אחד, תעלה הנשמה למעלה תוך נביעת הבאר^[סא], רוח נכנס בגן העדן שלמטה כדמיון שלמעלה, והנפש מתיישבת במקום הקבר.

זיו הזוהר - הספירות, מלכות תפארת ובינה, וסוד הגוף דלעילא, היינו העולמות בריאה יצירה עשיה, שהם בחינת גוף ולבוש למלכות דאצילות. סא. זה סוד עלמא קצוות. ס. סוד של נפש רוח ונשמה דלעילא, היינו יכולה להיות נכללת, באיזו ספירה מן הספירות הקדושות, בכל הצדדים, שהם ששה, ונקראים שש קצוות. ס. סוד של נפש רוח ונשמה דלעילא, היינו

ענין קבר למעלה לגוף זה שהגוף נקבר בתוך הקליפות

ואם תשאל הנפש שלמעלה שמתישבת בתוך גוף בקבר, איה אותו הקבר, אלא שם ענינו בתוך קליפה קשה, ועל כן הנפש כדמיון זה למטה, והכל זה כדמיון זה, ולפיכך הם שלש מדרגות נפרשות, והן קשר אחד וסוד אחד.

הרוח עולה וחוזרת והנפש מקבלת ממנו השפעה והעצמות מודים לה'

ובכל זמן שהעצמות נמצאים תוך הקבר, גם זאת הנפש נמצאת שם^[כ], ויש כאן סוד לאותן היודעים דרך האמת יראי חטא, בשעה שהנשמה נתעטרה למעלה בתוך העטרה הקדושה, והרוח מתקיים באור העליון, בשבתות וראשי חודשים ומועדים, זאת הנפש כאשר יורד הרוח מתוך אור העליון מואר ומתנוצץ לשכן בגן העדן, אז היא מתקיימת תוך הקבר, ומצטיירת באותה הצורה שהיתה תוך הגוף בתחלה, וכל אותן העצמות בצורה ההיא עולים ומשבחים ומודים להקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב: "כָּל עֲצָמוֹתֵי תְּאֵמְרָנָה ה'מִי כְמוֹדִי" (תהלים לה, י), אומרות לא כתוב, אלא "תְּאֵמְרָנָה"^[ג].

אם היה רשות לעין לראות היה רואה איך העצמות מודים לה'

ואלמלי נתנה רשות לעין לראות, יש לראות בליל כניסת [יציאת] השבת ולילי ראשי חודשים ומועדים, כצורות אנשים על הקברים מודים ומשבחים להקדוש ברוך הוא, אבל טפשות האנשים מעכבת להם, שאין יודעים ואין משגיחים על מה מתקיימים בעולם הזה, ואין מחשבים להשגיח בכבוד מלך העליון בעולם הזה, מכל שכן להשגיח בכבוד עולם העליון, ועל מה מתקיים ואיך מובנים הענינים.

בראש השנה הנפש מבקשת על החיים

ביום ראש השנה שהעולם נידון, וכסא הדין עומדת אצל מלך העליון לדון את העולם, כל נפש ונפש משוטטת, ומקשת רחמים על החיים.

לפעמים מודיעה הנפש לחיים מה נפסק בדינם

בלילה שאחר יום הדין, הולכות ומשוטטות לשמוע ולדעת מה הוא הדין שיצא על העולם, ולפעמים הן מודיעות בחזיון להחיים, ככתוב "בַּחֲלוֹם חִזְיוֹן לַיְלָה בְּנֶפֶל תִּרְדְּמָה עַל אַנְשִׁים וְגו'" (איוב לג, טו) "אִז יִגְלֶה אִזֵּן אַנְשִׁים וּבְמִסְרָם יִחְתָּם" (שם פסוק טז), מהו מוסרם, זו הנפש שהיא קיימת וחותרת לאנשים דברים, לקבל מוסר.

בליל אחרון של חג מסירים את צל האנשים ההולכים למות

בליל האחרון של חג הסוכות, שיוצאין פתקאות מבית המלך, והצל ההוא הסירו מאותן אנשים הנגרעים מזה העולם, שהרי אז ממונה אחד השר יהודיעם יורד בלילה ההוא

דדכורא. סב. כתבו מפרשי זוהר שמקום נפשות תאמרנה הוא לשון עתיד, והיינו אף גם לאחר המיתה, המתים הוא בהאזיר של בית הקברות. ג. פירוש, ואין זה העצמות ממש, אלא צורתם הנקרא הבלא

בכתב מפורש חקוק בחותם, וכמה אלף אלפים ורבו רבבות עמו, ולוקחים צל ההוא מכל אחד ואחד הנגרעים, ומעלים אותו למעלה.

נפש צדיק רואה הצל החוזרת, מספרת למתים האחרים, פלוני יבוא לכאן

אז הולכות ומשוטטות הנפשות, ורואות אותן הצללים, וחוזרות למקומן תוך הקבר, ומכריזות לשאר המתים, פלוני בא אצלנו פלוני בא אצלנו, אם זכאי וטוב הוא כולם שמחים, ואם לא כולם אומרים ווי.

מלאך מט"ט לוקח הצל ומחזירו למקומו

וכאשר מעלים צל ההוא, מעלים אותו אצל עבד נאמן שהוא אשר שמו מטטרו"ן, והוא לוקח צל ההוא אליו, ומעלהו למקומו, ככתוב "כְּעֶבֶד יִשְׂאֵף צֶל" (איוב ז, ב) ישאף צל בודאי.

מכינים מקום לנפש רוח ונשמה

מאותה שעה והלאה מכינים מקום לאותה נשמה של האיש ההוא, ומקום עבור הרוח בגן עדן, ומקום לנפש לנוח, וליהנות בשעה שמשוטטת והולכת.

העונש הגדול מהכל זה שהנפש אין לה מנוחה

לפי שיש נפש שאין לה מנוחה, זו היא שכתוב בה "וְאֵת נַפְשׁ אִיבִיהָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ פֶּה הַקָּלַע" (שמואל א' כה, ט), וזו היא שהולכת ומשוטטת ומתגלגלת בכל העולם, ואין לה מנוחה כלל יומם ולילה, וזה הוא עונש גדול מהכל.

כמה מדרגות של כרת, הנפש עם הגוף או רק הנפש

ויש נפש מוכרתת עם הגוף, זו היא שכתוב בה "וְהִכְרַתִּי אֶתָּה מִקְרֵב עִמָּה", ולנפש זו אין לה זכר כלל, ויש נפש שאינה נכרתת עם הגוף, רק שנכרתת ממקום העליון, זו היא שכתוב בה "וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִלִּפְנֵי אֲנִי ה'" מהו מלפני, שאין שורה עליה הרוח, וכאשר הרוח אינו שורה עליה, אין לה השתתפות כלל במה שלמעלה, ואינה יודעת מעניני עולם העליון כלל, וזו היא נפש כנפשות הבהמות.

הנפש מתדבקת עם הרוח

נפש שיש לה מנוחה, זו היא כאשר הולכת ומשוטטת, בפגעה באותו הממונה יהודיעם ובאותן השרים שלו, לוקחים אותה ומכניסים אותה בכל פתחי גן עדן, ומראים לה כבוד הצדיקים, וכבוד אותו הרוח שלה, והיא מתדבקת בו במנוחה תוך הלבוש ההוא, ואז תדע באותן ענינים של העולם העליון.

הנפש מקושרת ברוח והרוח בנשמה והנשמה באין סוף

וכאשר רוח ההוא עולה להתעטר תוך נשמה העליונה למעלה, מקשרת אותה הנפש ברוח ההוא ומאירה ממנו, כמו הלבנה כאשר מאירה מהשמש, ואותו הרוח מתקשר תוך הנשמה ההיא, ואותה הנשמה מתקשרת תוך סוף המחשבה, שהוא סוד הנפש שלמעלה[סד],

זיו הזוהר

דגרמי, וזה הכח נמצא בקבר, עד תחיית המתים. סד. היינו ספירת המלכות.

ואותה הנפש שלמעלה מתקשרת תוך רוח העליון ההוא^[סה], ורוח העליון ההוא מתקשר תוך נשמה עליונה ההיא^[סז], ונשמה עליונה ההיא מתקשרת באין סוף.

זה הוא מנוחת הכל

ואז הרי זה מנוחה של הכל וקשר של הכל למעלה ולמטה, הכל בסוד אחד ובדמיון אחד, ואז זו היא מנוחת הנפש שלמטה, ועל זה כתוב **וְהִיְתֵהּ נֶפֶשׁ אֲדֹנָי צְרוּרָה בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֶת ה' אֱלֹהֶיהָ** (שמואל א' כה, כט) בדמיון אחד ובסוד אחד של את ההיא^[סז], זו כדמיון זו.

המלכות בקבלה השפעה מז"א משפיעה לכל המרכבות למטה

כי כאשר יורדת הלבנה שהיא סוד נפש העליון, מוארת מכל הצדדים, אז היא מאירה לכל המרכבות ומחנות, ותעשה אותם גוף אחד שלם, המאיר באור זיו העליון.

הנפש לוקחת הארה שמקבלת מהנשמה והרוח ומאירה לעצמות הגוף

כמו כן וכדמיון זה יורדת זאת הנפש התחתונה מוארת מכל הצדדים, מתוך אור הנשמה ומתוך אור הרוח, ויורדת ומאירה לכל אותן המרכבות והמחנות, שהם אברים ועצמות של הגוף שלה, ותעשה אותם גוף שלם המאיר בהארה, זהו שכתוב **וְהִשְׁבִּיעַ בְּצִחְצֻחוֹת נַפְשָׁךְ** (ישעיהו נח, יא), **"נַפְשָׁךְ"** ממש, ואחר כך **"וְעַצְמוֹתֶיךָ יִחְלִיצוּ"** שיהיה נעשה מהם גוף שלם, שיאיר בהארה, ויקים ויודה וישבח להקדוש ברוך הוא, כמו שנדרש מהכתוב **"כָּל עַצְמוֹתֵי תְּאֻמְרֹנָה ה' מִי כְּמוֹךָ"** (תהלים לה, י), וזאת היא מנוחת הנפש ודאי מכל הצדדים.

זכאים הם הצדיקים המפחדים מרבונם בעולם הזה, לזכות בשלש מנורות לעולם הבא^[סח].

זיו הזוהר

סה. היינו ספירת התפארת. **סז.** היינו ספירת הבינה. על שם הדמיון שביניהן. **סח.** ג' מנוחות היינו, של **סז.** "את" מרמז על ספירת המלכות, שנקראת סיהרא, נפש, רוח, ונשמה.

